

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Robert Cormier

RĂZBOIUL CIOCOLATEI

Respect pentru **Robert Cormier** (1925-2000) este unul dintre cei mai cunoscuți autori americani de romane pentru adolescenți. Având o carieră de reporter și jurnalist, Cormier a scris primul său roman, *Războiul ciocolatei*, pe parcursul a trei ani, între 1969 și 1971, reușind să-l publice abia în 1974, din cauza controverselor stârnite de povestea neobișnuită. *Războiul ciocolatei* a avut un real succes, fiind urmat apoi de multe alte romane, dintre care amintim *I Am the Cheese*, *After the First Date*, *Fade*, *Heroes* etc. Pentru contribuția adusă literaturii pentru tineret, Robert Cormier a primit numeroase premii literare, dintre care, în 1991, Margaret A. Edwards Award.

Robert Cormier

RĂZBOIUL CIOCOLATEI

Traducere din limba engleză și note
de Tatiana Dragomir

youngart

Redactor: Iulia Pomagă
Tehnoredactor: Cristina Topuzaru
Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORMIER, ROBERT

Războiul Ciocolatei / Robert Cormier ; trad. de
Tatiana Dragomir. - București : Youngart, 2014

ISBN 978-606-93631-1-9

I. Dragomir, Tatiana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Robert Cormier
The Chocolate War
Copyright © 1974 by Robert Cormier

All Rights Are Reserved by the Author Throughout the World.

© **youngart**, 2014, pentru prezenta ediție
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art.

Această carte este pentru fiul meu, Peter.
Cu dragoste.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

UNU

Îl omorâseră.

Când se întoarse să prindă mingea, avu impresia că-i explodează un baraj într-o parte a capului și că o grenadă de mână îi face burta ferfeniță. Cuprins de o bruscă senzație de greață, plonjă spre gazon. Gura i se lovi de pietriș și începu să scuipe frenetic. Se temea să nu fi rămas și fără câțiva dinți. Se ridică din nou în picioare. În fața ochilor lui imaginea terenului se unduia ca un vâl. Se ținu însă tare până când toate se așezară din nou la loc și atunci reuși iarăși să focalizeze, ca printr-o lentilă. Imaginea lumii se limpezi, lucrurile căpătară din nou contur.

Pentru faza următoare le ceru celorlalți să se pregătească pentru o pasă. Dându-se înapoi, se asigură că are în față un blocaj rezonabil și ridică brațul, căutând un jucător din apropierea liniei de margine, o aripă – poate băiatul acela înalt căruia i se spunea Goober. Deodată, se pomeni că cineva îl apucă din spate și îl rotește pe loc, ca pe o barcă de jucărie prinsă într-un vârtej de apă. Aterizând în genunchi, încă ținând mingea în brațe, încercă să nu ia în seamă durerea care îi străpungea pântecul. Știa că e important să nu-și trădeze nici prin cel mai mic semn suferința. Își aminti ce îi spusese Goober: „Antrenorul o să te testeze, o să te pună la încercare, iar ceea ce-l interesează este dacă ai ceva sânge în vene.“

Respect pentru: „Am sânge în vene!“ murmură Jerry, ridicându-se încet, treptat, atent să nu-și disloce vreun os sau să-și întindă vreun tendon. În urechi parcă îi suna un telefon. „Alo, alo, sunt încă aici!“ Când își mișcă buzele, simți gustul acid de praf, iarbă și pietriș. Se uită la ceilalți jucători din jurul lui, toți cu căștile pe cap, niște figuri grotești, asemeni unor creaturi venite de pe un tărâm necunoscut. Nu se simțise în viața lui atât de singur, de abandonat și fără apărare.

La a treia fază de atac fu izbit în același timp de trei jucători: unul îl lovi în genunchi, altul în burtă și al treilea în cap, iar casca nu-i asigură niciun fel de protecție. Avu senzația că tot corpul i se tasează, exact cum se strâng segmentele unui telescop, numai că părțile lui componente nu se mai potriveau unele într-altele. Fu uimit să constate că durerea nu este mereu la fel, ci e vicleană și are multe chipuri; ici te înțepă, dincolo te strânge, ici te frige, dincolo te străpunge ca o gheară. Căzu la pământ, ghemuindu-se de durere. Mingea îi zbură din mâini. Își pierdu răsuflarea așa cum pierduse și mingea, apoi, deodată, îl invadă un teribil sentiment de liniște. Și atunci, pe când deja începea să se panicheze, îi reveni suflul. Saliva îi țâșni printre buze, iar când aerul răcoros îi umplu plămânii se simți fericit. Dar în momentul în care încercă să se ridice în picioare, corpul lui se revoltă împotriva oricărei mișcări. Hotărî s-o lase baltă cu ridicatul. Va dormi puțin exact acolo unde se afla, chiar lângă linia de cincizeci de yarzi. La naiba cu primirea lui în echipă, la naiba cu toate! Trebuia să doarmă, nu-i mai păsa de nimic...

– Renault!

Ce caraghios, cineva îl striga pe nume.

Vocea antrenorului îi zgârie timpanele ca șmirghelul. Deschise ochii, dând iute din pleoape.

– Sunt bine, spuse, nu cuiva anume, sau poate tatălui său. Sau antrenorului.

N-ar fi vrut să iasă din încântătoarea moleșeală în care se cufundase, dar bineînțeles că n-avea încotro. Îi părea rău că trebuie să se ridice de la pământ și era vag curios cum va reuși să facă asta, cu amândouă picioarele făcute terci și craniul sfărâmat. Se miră când se pomeni totuși în picioare, intact, legănându-se ca jucărioarele acelea foarte la modă care se bălângăne atârând de geamurile automobilelor, dar totuși în picioare.

– Pentru numele lui Dumnezeu! zberă antrenorul, cu un dispreț succulent în glas. Un strop de salivă atinse obrazul lui Jerry.

„Atenție, domnu’ antrenor, că m-ați scuipat,“ protestă Jerry. „Nu mă mai scuipați, dom’ antrenor.“

Dar cu voce tare spuse doar:

– Sunt bine, domnule antrenor.

Fiindcă în situații din acestea era întotdeauna laș, gândea un lucru și spunea altceva, plănuia să facă un lucru și făcea tocmai pe dos. Fusese de o mie de ori în viața lui asemeni sfântului Petru și de o mie de ori cântase cocoșul¹.

– Ce înălțime ai, Renault?

– Un metru șaptezeci și cinci, spuse gâfâind; încă respira foarte greu.

– Greutatea?

¹ Aluzie la episodul biblic în care Iisus, în ultima noapte petrecută împreună cu ucenicii săi pe Muntele Măslinilor, îi spune lui Petru că înainte de a cânta cocoșul, acesta se va lepăda de el de trei ori.

Respect pentru Șaizeci și cinci de kilograme, răspunse, privindu-l pe antrenor drept în ochi.

– Pun pariu că ești ud learcă, spuse antrenorul acu. De ce dracu' ții tu neapărat să faci fotbal¹? Ar trebui întâi să mai pui ceva carne pe ciolanele astea. Și de ce naiba vrei să fii coordonator de joc²? Ai fi mai bun ca flancher³. Poate!...

Antrenorul arăta întocmai ca un bătrân gangster. Avea nasul rupt și o cicatrice ca un șiret cusut de piele i se întindea pe obrazul neras, pe care firele de barbă arătau ca niște așchii de gheață. Mârâia și înjura tot timpul și nu știa ce-i mila. Dar se spunea că era un antrenor al dracului de bun. Bărbatul îl privi pe Jerry lung, sfredelindu-l cu ochii lui întunecați, cugetând. Jerry rămase în fața lui drept, străduindu-se să nu se clatine și să nu leșine.

– Bine, spuse antrenorul nemulțumit. Vino mâine, la trei fix. Dacă întârzii, te-am tăiat de pe listă înainte de a începe.

Inspirând pe nări aerul cu gust dulceag de mere (îi era teamă să deschidă gura prea larg și evita să facă orice mișcare care nu era absolut esențială), Jerry merse clătinându-se până la marginea terenului, în timp ce antrenorul lătra la ceilalți băieți, cu o voce care deodată îi fu foarte dragă:

– Veniți mâine!

¹ Este vorba despre fotbalul american, un joc de echipă foarte popular în S.U.A., oarecum asemănător rugby-ului, în care se îmbină strategia cu rezistența fizică.

² Coordonatorul de joc sau mijlocașul echipei aflate în ofensivă (în limba engleză „quarterback“) are rolul de a-și coordona coechipierii, transmițându-le strategia pentru fiecare fază de atac hotărâtă de către antrenor, printr-o serie de semnale vocale convenite dinainte.

³ Jucător plasat în marginea formației ofensive.

Jeși de pe teren târându-și picioarele, clipind în soarele după-amiezii, și o luă către vestiarele sălii de sport. Genunchii i se înmuiaseră și corpul îi era ușor ca aerul.

„Știi ce?” se întrebă pe sine însuși.

Era un joc pe care îl juca uneori de unul singur.

„Ce?”

„Cred că o să mă ia în echipă.”

„Vise, vise!”

„Nu, nu visez, este chiar adevărat.”

Jerry inspiră încă o dată adânc. O durere se ivi imediat, îndepărtată, mică, asemeni unui semnal pe un ecran radar. Biiiiip, aici sunt! Durere. Sub picioarele lui, frunzele răscolite sunau ca niște fulgi de porumb. Îl invadează o fericire ciudată. Era perfect conștient că jucătorii mai mari îl masacraseră, îl răsturnaseră și-l trântiseră la pământ ca pe un nimic, umilindu-l. Dar supraviețuise. Izbutise să se ridice în picioare. „Ai fi mai bun ca flancher.” Oare chiar se gândea antrenorul să încerce să-l folosească drept flancher? Fie, orice post era bun, numai să fie acceptat în echipă. Semnalul de alarmă deveni mai puternic. Durerea era acum bine localizată între coaste, în partea dreaptă. Jerry se gândi la mama lui și își aminti cât era de amețită spre sfârșit din cauza medicamentelor, nu mai recunoștea pe nimeni, nici măcar pe Jerry sau pe tatăl lui. Exaltarea care-l însuflețise adineauri dispăru ca prin farmec și în zadar se strădui să o regăsească. Era ca după ce se masturba, când ceva mai târziu încerca să rețrăiască senzația aceea de extaz, dar nu reușea să se simtă decât îngrozitor de rușinat și vinovat.

Greața, o greață caldă, vâscoasă, violentă începu să i se împrăstie prin stomac.

„Hei!” strigă, cu voce slabă. Către nimeni. Fiindcă nu era nimeni prin preajmă care să-l audă.

Reuși să ajungă înapoi până în școală. Se târî pe podeaua closetului, cu capul atârând deasupra marginii vasului de toaletă. Mirosul de dezinfectant îi înțepă ochii. Greăța de adineauri dispăruse, iar țiuitul durerii se atenuase. Broboanele de transpirație îi coborau pe frunte ca niște gândaci mici, umezi.

Și atunci, dintr-o dată, începu să vomite.

DOI

Obie era plictisit. Mai mult decât plictisit; era dezgustat. Se simțea și foarte obosit. În ultimul timp parcă nu mai reușea deloc să scape de oboseală. Se culca seara frânt și dimineața se trezea tot așa. Se pomenea căscând tot timpul. Dar mai presus de toate, se săturase de Archie. Afurisitul ăsta de Archie, pe care Obie când îl detesta, când îl admira. De exemplu, în momentul acesta simțea pentru Archie un fel de ură specială, intensă, care intra în alcătuirea plictiselii și epuizării cu care trăia. Cu caietul în mână și creionul pregătit, Obie îl privea acum cu o furie atroce, iritat de felul în care Archie ședea acolo, în tribune, cu părul lui blond ușor răvășit de adierea vântului, și se și distra de minune, fir-ar el să fie al dracului, deși știa că Obie urma să întârzie la lucru din cauza lui. Și totuși îl ținea acolo degeaba, făcându-l să piardă vremea.

– Zău că ești un ticălos și jumătate, spuse Obie în cele din urmă, dând glas frustrării, care erupse din el așa cum țâșnește coca-cola din sticlă după ce ai scuturat-o. Știi asta?

Archie se întoarse spre el și îi zâmbi plin de bunăvoință, ca un afurisit de rege care împarte favoruri supușilor săi.

– Fir-ar! zise Obie, exasperat.

Respect pentru – Nu mai înjura, Obie, îl mustră Archie. Știi că la spovedanie va trebui să mărturisești și păcatul ăsta.

– Ia te uită cine vorbește! Nu înțeleg cum ai și avut tupeul azi-dimineață în capelă să primești sfânta împărțășanie.

– Nu de tupeu e nevoie, Obie. Atunci când pășești în fața altarului pentru împărțășanie, *tu* primești trupul și sângele Domnului. *Eu* doar mestec o napolitană pe care călugării au cumpărat-o la kilogram din Worcester.

Obie privi într-o parte dezgustat.

– Iar când spui „Iisus“, tu vorbești despre șeful tău. Eu când rostesc numele lui Iisus, vorbesc despre un tip care a umblat prin lume ca orice alt om timp de treizeci și trei de ani, dar a izbutit să aprindă imaginația unor PR șmecheri. „PR“ înseamnă Relații Publice, în caz că nu știi, Obie.

Obie nu catadicsi să răspundă. Cu Archie nu aveai nicio șansă să câștigi vreo dispută. Se pricepea grozav de bine la dat din gură. Mai ales când îl apuca să vorbească afectat. Rostea cuvinte ca *tipule* sau *băiete* de parcă ar fi fost vreun fandosit, unul dintre tipii aceia sofisticăți, nu un elev oarecare în ultimul an la un amărât de liceu ca Trinity.

– Haide, Archie, că se face târziu, spuse Obie, încercând să facă apel la bunele sentimente ale lui Archie. O să mă dea ăștia afară într-o zi.

– Nu te mai smiorcăi atâta, Obie. De fapt, tu nici nu poți suferi slujba aia. În subconștientul tău chiar îți dorești să te dea afară, fiindcă atunci n-ai mai fi nevoit să aranjezi toată ziua mărfuri pe rafturi și să înghiți atâtea porcării din partea clienților sau să lucrezi sâmbătă seara până târziu în loc să mergi la – unde umbli tu?... – la club, la Teen-Age ca să salivezi uitându-te după gagicici.

Archie avea un fier incredibil. Cum de știa el că Obie ura slujba aceea tâmpită? De unde știa el că Obie înnebunea de ciudă mai ales sâmbăta seara, atunci când toată lumea era la club, iar el încă mai bântuia pe culoarele supermarketului?

– Păi vezi? Eu de fapt îți fac un serviciu. Mai întârzie încă în vreo două după-amieze și șeful o să-ți spună: „Ai terminat-o pe-aici, Obie dragule, că văd că ție ți se cam fâlfâie.“ Și ție chiar o să ți se fâlfâie fix acolo, în fața lui.

– Și atunci de unde o să fac rost de bani? întrebă Obie.

Archie făcu un semn din mână, dându-i de înțeles că subiectul acesta îl plictisea. Îl vedea dându-se înapoi, fizic chiar, deși între el și Obie, pe banca aceea din tribune, nu era o distanță mai mare de un sfert sau o jumătate de metru. Strigătele băieților de pe terenul de fotbal, care se întindea la picioarele lor, făceau un ușor ecou. Archie își răsfrânse buza de jos. Țsta era la el semn de concentrare adâncă. Cugeta. Obie aștepta nerăbdător. Îl enerva faptul că o parte din el încă îl admira pe Archie. Felul în care reușea Archie întotdeauna să-i ațâțe pe ceilalți sau, dimpotrivă, să-i domolească. Felul în care te fascina cu inteligența lui; misiunile pe care le dădea băieților în numele Vigilenților, datorită cărora Archie devenise o adevărată legendă vie printre elevii de la Trinity. Și, pe de altă parte, dezgustul pe care ți-l stârnea cu accesele lui de cruzime, acele răbufniri neașteptate, care nu aveau nimic de-a face cu durerea și cu violența, dar erau într-un fel și mai rele. Numai gândul la asta îl făcea pe Obie să se simtă stânjenit. Încercă să-și alunge din minte gândurile acestea, așteptând ca Archie să spună ceva, să rostească un nume.

Stanton, zise Archie în cele din urmă, pronunțând numele în șoptă, parcă mângâind fiecare silabă. Cred că prenumele lui e Norman.

– Bun, spuse Obie, mângăind pe hârtie numele.

Le mai trebuiau încă două nume. Până la ora patru Archie trebuia să găsească zece nume; opt dintre ele erau deja trecute pe lista din caietul lui Obie.

– Pentru ce misiune? întrebă Obie.

– Trotuarul.

Obie rânji scriind cuvântul în caiet. „Trotuar“, un cuvânt atât de inofensiv. Dar ce reușea Archie să facă din lucrurile cele mai simple cum era un trotuar, de pildă, cu ajutorul unui puști oarecare, cum era Norman Stanton! Obie își amintea despre Stanton doar că era un lăudăros, unul care mereu se dădea rotund, un tip cu un păr roșu veșnic nepieptănat și cu pleoapele acoperite cu o cârboșenie galbenă.

– Ia ascultă, Obie, zise Archie.

– Ce? întrebă Obie precaut.

– Chiar ai să întârzii la lucru? Vreau să zic, ți-ai putea într-adevăr pierde slujba?

Vocea lui Archie se înmuiase de îngrijorare, iar ochii îi erau blânzi, plini de compasiune. Cu asta reușea Archie să-i buimăcească pe toți, cu schimbările lui de dispoziție, cu faptul că acum se purta ca un nemernic, iar în secunda următoare era un tip absolut grozav.

– Nu cred că m-ar da chiar afară. Tipul care e patronul magazinului e prieten cu ai mei. Dar faptul că ajung târziu la lucru nu e deloc în avantajul meu. Ar fi trebuit deja să-mi mărească salariul, dar mai așteaptă până când mă îndrept.

Respect pentru Archie dădu din cap ca un om de afaceri.

– Bun, ne vom ocupa de chestia asta. O să punem noi treaba pe roate. Poate că ar trebui să trimit pe cineva în misiune la magazin, să-i facem șefului tău viața mai interesantă.

– Pentru Dumnezeu, nu! spuse Obie repede.

Tremura de groază; își dădea seama că puterea lui Archie era absolut copleșitoare. De aceea trebuia să-i faci pe plac afurisitului. Obie îi cumpăra tot timpul batoane de ciocolată Hershey ca să-i potolească pofta de dulce. Bine că Archie nu se apucase de fumat iarbă sau alte chestii, că atunci Obie s-ar fi pomenit și traficant de droguri, ca să-i astupe gura, dracu' să-l ia! Oficial, Obie era secretarul clubului Vigilenții, dar era perfect conștient ce anume presupunea funcția aceasta. Președintele Vigilenților, Carter, care era aproape la fel de ticălos ca și Archie, spunea: „Fă-i pe plac, fiindcă dacă Archie e fericit, suntem fericiți și noi, cu toții“.

– Încă două nume, spuse Archie gânditor.

Se ridică în picioare și se întinse. Era înalt, dar nu prea voinic. Se mișca într-un ritm subtil, molatic. Avea mers de sportiv, deși nu putea suferi niciun sport, iar pentru sportivi nu avea decât dispreț. În special pentru fotbaliști și pentru boxeri. Întâmplător fotbalul și boxul erau cele mai importante sporturi la colegiul Trinity. De obicei, Archie nu alegea sportivi ca să îndeplinească misiunile; spunea că sunt prea prostănaci ca să priceapă nuanțele delicate și subtilele complicații pe care le presupuneau acestea. De asemenea, lui Archie îi plăcea violența. Majoritatea misiunilor pe care le născocea erau încercări mai degrabă de natură psihologică decât fizică. De aceea scăpa de fiecare

dată cu fața curată, deși săvârșea atâtea. Profesorii de la Trinity doreau pace cu orice preț. Să fie liniște în campus, iar băieții să nu-și rupă oasele. În rest, se putea întâmpla orice. Ceea ce îi convenea de minune lui Archie.

– Puștiul ăla căruia i se spune Goober, zise Archie în sfârșit.

Obie scrise în caiet „Roland Goubert“.

– Pentru sala fratelui Eugene, adăugă Archie.

Obie zâmbi cu maliție, încântat. Îi plăcea când misiunile lui Archie îi vizau pe profesori. Acelea erau cele mai îndrăznețe misiuni, bineînțeles. Dar într-o zi Archie tot va merge prea departe și își va frânge gâtul. Până atunci însă, Obie se mulțumea și cu fratele Eugene. Era un tip pașnic, parcă anume făcut pentru farsele lui Archie, desigur.

Soarele dispăru îndărătul norilor plutitori. Archie căzuse din nou pe gânduri, izolându-se de lume. Vântul stârnit deasupra terenului de fotbal ridică în aer nori de praf. Terenul ar fi trebuit reînsămânțat cu iarbă. Și tribunele aveau nevoie să fie recondiționate – erau îndoite, iar băncile de pe care vopseaua se cojise, arătau de parcă ar fi suferit de lepră. Umbrele buturilor porții se întindeau de-a curmezișul terenului ca niște cruci grotești. Un fior rece străbătu trupul lui Obie.

– Da' cine dracu' cred ei că sunt eu? întrebă Archie.

Obie nu spuse nimic. Nici Archie nu părea că așteaptă vreun răspuns la întrebarea aceasta, ci mai degrabă ai fi zis că vorbește singur.

– Nenorocitele astea de misiuni! spuse Archie cu glasul încărcat de obidă. Ce cred ei, că e ușor? Și în plus mai este și cutia neagră...

Obie căscă. Era obosit și nu se simțea în largul lui. Întotdeauna căsca atunci când se afla în situații ca cea de acum, în care nu știa cum să reacționeze. Tristețea de adineauri din vocea lui Archie îl luase prin surprindere. Sau poate că Archie juca din nou teatru? Nu se știa niciodată cu el. Obie îi fu recunoscător când Archie, în sfârșit, scutură din cap, ca și când ar fi alungat o vrajă rea.

– Nu prea îmi ești de mare ajutor, Obie.

– Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ai avea nevoie de ajutor, Archie.

– Nu crezi că sunt un om și eu?

„Nu sunt deloc sigur!“ Asta îi veni lui Obie să spună.

– Bine, bine! Hai să terminăm odată cu afurisitele astea de misiuni. Încă un singur nume și gata!

Obie aștepta, cu creionul pregătit în mână.

– Cine-i puștiul ăla care a ieșit de pe teren acum câteva minute? Cel pe care l-au pus la pământ?

– Unul, îl cheamă Jerry Renault. E în anul întâi, spuse Obie, răsfoindu-și caietul.

Căuta numele lui Renault la litera R. Caietul lui era mai complet chiar decât registrele matricole ale școlii. Conținea informații atent codificate despre fiecare elev de la Trinity, dar chestii pe care nu le-ai fi putut găsi în actele oficiale.

– Uite, aici e! Renault, Jerome E. Fiul lui James R., farmacist la Blake. Puștiul este elev în primul an. Data nașterii – să vedem... Tocmai a împlinit paisprezece ani. Oh, și maică-sa a murit în primăvara trecută. Cancer.

Mai erau și alte informații despre cursurile urmate, notele obținute în gimnaziu și activitățile extrașcolare la care participase Renault, dar Obie închise caietul cu un gest de parcă ar fi închis un capac de coșciug.

Respect pentru Bietul băiat, spuse Archie. Să-i moară mama...

Din nou în vocea lui răzbătură îngrijorarea și compasiunea.

Obie aprobă din cap. Le mai trebuia încă un singur nume. Cine să fie?

– Trebuie să-i fie greu bietului puști.

– Da, admise Obie nerăbdător.

– Știi de ce are el nevoie, Obie?

Și vocea îi era molcomă, visătoare, mângâietoare.

– De ce?

– De terapie.

Acest cuvânt teribil alungă orice urmă de blândețe din glasul lui Archie.

– De terapie? Întrebă Obie.

– Chiar așa. Pune-l pe listă!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Archie! Doar l-ai văzut pe teren. E numai un sfrijit care încearcă să intre în echipa de boboci. Antrenorul o să-l macine ca pe un hamburger. Și maică-sa abia a apucat să se răcească în mormânt. De ce vrei să-l pui pe listă?

– Obie, nu te lăsa păcălit de aparențe. Tipul e rezistent. N-ai văzut cum l-au doborât de pe picioare și iar s-a ridicat? E rezistent și încăpățânat. Ar fi trebuit să rămână întins pe gazon, Obie. Țsta ar fi fost probabil cel mai înțelept lucru pe care l-ar fi putut face. Și apoi, probabil că are nevoie de ceva care să-i abată gândurile de la biata răposata maică-sa.

– Ești așa un ticălos, Archie! Am mai spus-o și am s-o mai spun.

– Pune-l pe listă!

Vocea parcă îi era de gheață, rece ca regiunile polare.